

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1 Kor. 3, 8.

1922. 1930. 09. MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN. 1. szám.

Ujévi gondolatok.

Isten!

Midőn az ujévhez érek,
Mint gyermeked hozzád lépek;
Hittel fogom meg kezedet,
Hisz Te nem hagysz el engemet!

Láttam sok mindent elmulni,
Fényt és pompát tovaszállni;
Láttam rózsákat elnyilni
S a szép tavaszt elvirulni!

Arany álmok szétfoszlottak,
Csillagok aláhullottak,
Akik nagy kincseket nyertek,
Mint koldusok kéregetnek!

Emberi fény, dísz és pompa
Vége a temetők sirja.
Mint a virág nyilik s hervad,
Mint illat, mit a szél elragad!

Változó, mint testünk árnya
Életünk minden órája,
Ma sirunk, holnap nevetünk,
Mig a halál nem jön értünk.

Testünket a férgek eszik,
Emlékünk is elfedik . . . .
Szomorufűz hervadt ága
Borul sirunknak halmára!

Dőre, ki oly kincsre vágyik,
Amely idővel szétmállik,
Ahelyett, hogy bizodalma
Lenne a mindenség Ura!

Hiu éltünk minden vágya,
Ha szivünknek szárnyalása
Rest az egekbe szállani
Az örök Istent keresni!

Midőn az ujévhez értünk,
Mint gyermeked hozzád lépek;
Hittel fogom meg kezedet,
Hisz Te nem hagysz el engemet!

Láttam sok mindent elmulni,
Fényt és pompát tovaszállni;
Ám hogyha el is hagy minden,
Te velem lész örök Isten!

Balázs G.

Ha a só megizetlenül.

Máté 5, 13.

Mint az éles késpenge, úgy járják át Krisztus e szavai lelkünket: „Ha a só megizetlenül, mivel sóznak? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és az emberek eltapossák azt.“ Hogy lehet az, hogy a só, melyet ha kicsiny mértékben használunk is, megizesíti az eledelt, megőrzi azt a romlásától, maga is megizetlenül? Sokszor az időjárás következtében oldódik fel és izetlenül meg. Így van ez sok keresztyénnél is, kik a világ minden nemeset feloldó befolyása alatt vannak. Ezáltal ítélőképességük ingadozóvá lesz, s a bűnt sem veszik többé olyan szigorúan. Lassan aztán elvilágiasodnak s ezzel elveszítik a szívet megjavító megváltóztató és megtartó képességeiket. Így lett Lót felesége is megizetlenült sóvá. A nem nemesített, kiválasztott só állandóan az időjárás befolyása alatt áll, a tiszta vegyítetlen azonban dacol az időjárással. Mentül felületesebb pedig a megtérés, annál nagyobb a veszedelem, az isteni erők elvesztésére.

Krisztus tanítványát izetlen sóvá teszi az is, ha az valamely bűnt dédelget szívében. Így pl. Judás a kapzsiságot, Simon pedig az önfelmagasztalás bűnét hordozták szívében, mely aztán vesztüket okozta, mert a bűn felmorzsolja az emberi jellemet. Ideig-óráig megőrzi ugyan az ilyen ember a külső jámborságot, de nincs ereje ahhoz, hogy környezetében tiszta nemes gondolatokat támaszson, még kevésbbé, hogy ingadozókat támogatasson. A bűn rettenetes voltát sem tudja hangsúlyozni, hogy embertársait figyelmeztesse, mert saját lelki élete izetlen és beteg!

A hívők sótartalma nem saját emberi természetük produkciója, hanem isteni erők ajándéka az. Isten igéje az, mely az ő mindent átható erejével megtisztítja szíveinket; Isten szentleke az, mely gondolatainkat új, tiszta mederbe tereli; az Ur Jézus Krisztussal való közösség az, mely bennünket megváltóztat és az ő indulatát adja belénk: Ezek azon erők, melyek a föld savaivá tesznek bennünket. Ezekből pedig nem gyűjthetünk magunknak több időre valót, mert mindennap friss isteni erőre van szükségünk.

Ha a Jézus Krisztussal a naponkénti összeköttetésünk meglazul és a szentlélek vezetését naponként nem vesszük igénybe, ha nem maradunk mindennap mennyei atyánk befolyása alatt, lassan eltűnnek belőlünk a mennyei tulajdonságok és mi megizetlenült sóvá leszünk.

Meggondolásra méltó, hogy hogyan hat a tönkre ment só. Ha pl. ételbe tesszük, élvezhetetlen izt ad annak. Ha valaminek a besózására használjuk, egy idő múlva megromlik a só is meg az eledel is. Így hatnak a megizetlenült keresztyének is!

Mi történik, ha egy, a jámborságban példás férfit családjában egyszerre elhanyagolja keresztyéni kötelességeit és az imádságot? Vajjon nem fenyegeti az egész családot az istentelenné válás veszedelme? És hogyha gyülekezeti tagok, talán vezetők vagy más fontos tisztséget betöltők, kikre a gyülekezet különösen tekint, kötelességeiket elhanyagolják, nem segítik-e elő a gyülekezet hanyatlását: nem okozói-e annak, hogy a gyülekezet elveszít lelküket mentő képességét?

Ha valamely ország keresztyénei elhagyják az erkölcsös életet, feladják az Istenben való hitet, az őszinteséget épenséggel nem veszik szigorúan, hanem a kor, a világ szelleméhez alkalmazkodnak, nem kell-e az egész népnek pusztulnia?

Ó mily szegénnyé lesz a család, a gyülekezet és a nép, amelyből Krisztus vigasztaló szeretete hiányzik!

A világ gazdag alkotó erőkben, melyek annak bölcséletét, művészetét, kulturáját és élvezeteit állandóan fokozzák, de mindezek gyökerén ott rágódik a feloldódás és posvadás ijesztő férgé és az Istentől elpártolt nép oly nagyon szegény igazi életerényekben, melyek kegyesség, önzetlen szeretet és alázatosság. Ilyen helyzetben aztán csak egy mentség van. Szükséges, hogy a világon Isten felkeltől újjászületett emberek éljenek, kik jámbor életmódjukkal minden bűnt lelepleznek, kik a Krisztus szeretetétől szorongatva vigaszt és szeretetet hoznak és a bűnnel küzködő, már-már elsüllyedő embereknek megmutatják a megváltáshoz vezető utat. A világnak legnagyobb szüksége a keresztyéni

mentősóra van! Ha pedig a mai korban, mikor százezrek vesztették el lábaik alól a szilárd talajt, mikor a világot az erkölcstelenség posványa elnyeléssel fenyegeti, a hívők sém rendelkeznek isteni erővel, s a hitnek tiszta sójával, a veszedelem feltartóztatlanul elkövetkezik.

Mi történjék azonban a megizetlenedett keresztyénekkal? „Semmi sem valók“. Ők mint Sámson, elvesztették erejüket, mint a fügefafa, mely gyümölcsével adós maradt, eltévesztették életfeladatukat. Sőt károsak ők, mert megzavarják, ingadozóvá teszik mások ítélőképességét, felbátorítják őket a bűnnek cselekvésére.

A megizetlenedett só teljesen hasznavehetetlen. Más romlott dolgokat még valamire midig fel lehet használni. Például épülettörmelékkel kitöltik az utakat, megpshadt növényeket a trágyázáshoz használnak, de a megizetlenedett só sem az utra, sem a trágyadombra nem való, hanem teljesen megsemmisítetik. Lukács 14, 35.

Mi okozta istenféld embereknek, mint Saul, Judás és Ananiásnak rettenetes pusztulását? Hogy van, hogy keresztyének, kik szívében Istentől elpártoltak, hirtelen elvettetnek, hogy más életben ne idézzenek posvádaást elő!

De vajjon van-e még mentség a megizetlenült keresztyén részére? Talán, de akkor is keserű fenytések és megalázó elesés árán. A javuláshoz csak egy út vezethet: Visszatarthatatlan megalázkodás és mély őszinte bűnbánat.

B.

A beképzeltség bűne.

„Ez az a nagy Babylon, melyet én építettem“, kiáltott fel Nabukodonozor egy alkalommal, mikor emberi felmagasztalása és földi jóléte közepette, országának fővárosát, annak pompájában áttekintette. Nem ismerte el, hogy a hatalom és a dicsőség egyedül azé, aki neki a földi kincseket adta és a föld népét az ő birodalma alá hajtotta. Nem ismerte el alattvalóinak érdemeit, kiknek

munkájuk árán állott elő országa gazdagsága, hanem minden érdemet magának tulajdonított. Ott emelkedett büszkén isteneinek temploma, itt királyi palotája, amott meg a pompás függőkertek, melyeknek előállítására ezer meg ezer munkás erejét vette áldozatul. De még e büszke beszéde közben szózat jöve az égből: „Néked mondatik Nabukodonozor király: királyságod elvételik tőled.“ Azután elűzetik pompás palotájából, megfosztatik világi dicsőségétől, sőt még értelme is eltávozik tőle és a mezei vadakkal kelle élnie.

Mily mély tanulsága ez az emberi nagyság mulandóságának! Mily mély tanulság ez az emberi haszonlesés és világi felmagasztalásra vonatkozólag! Ezen tanulság szól minden embernek, minden időben és mindenütt s így nekünk is, kik e szavakat olvassuk, mert az emberi természet ma is olyan, mint Nabukodonozor idejében. Az emberiségnek most is nagy hajlama van, minden létrehozottért magának tulajdonítani minden dicsőséget, mint az akkori pogány népek királyának. „Ez a nagy Babylon, melyet én építettem“, dicsekszik egy híres mű szerzője, vagy egy jómeneteli üzlet vezetője, sőt egy sokat dicsért prédikátor is, ha lelkének ádáz ellensége szívét befolyásolta. Ha pedig ez a szellem tápláltatik a szívében, eltávolítja az embert Istentől, mint azt Nabukodonozor esete is mutatja.

Krisztus lelke alázatosságot és szelidséget plántál a szívébe, mely minden istenellenes felfuvalkodottságot száműz onnan. Krisztus szellemének hatása alatt mondja Pál: „Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani, kik magukat dicsérik; de azok magukat magukhoz mérve és magukhoz hasonlítván magukat, nem okosan cselekednek.“ „Aki pedig dicsekszik, az Urban dicsekedjék, mert nem az a kipróbált, aki magát ajánlja, hanem akit az Ur ajánl.“ 2 Kor. 10, 5. 12. 16—17.

Mikor Jób önigazságosságát kezdte dicsérni az ő könyvének utolsó fejezete szerint Isten egy kérdésben összehasonlította saját dicsőségével és hatalmával annak tehetetlenségét és gyengeségét, miáltal Jóbot a következő felkiáltásra készítette: „Az én füleimnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemem-

immal látlak téged. Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban.“ Jób. 42, 5—6.

Csak ha gyenge ember még gyengébbel mérkőzik, van oka a dicsekedésre; azonban ha saját körét áttekinti, és az istenivel mérkőzik, mint ama pátriárka, megveti saját magát és megbánja bűnét.

Isten az ő áldásainak teljességét megtagadja gyülekezetétől, mert az a dicsőséget magának tulajdonítaná. A laodiceai gyülekezet legnagyobb bűne a beképzeltség. „Gazdag vagyok és semminélkül nem szükölködöm“, mondja ez a gyülekezet és ezzel arra mutat, hogy lelki jólétét saját erejéből érte el. Isten népének azonban ma jobban meg kell alázkodnia mint valaha, ha azt a megigazulást el akarja érni, amit Isten neki szánt. A próféta azt mondja: „Az Isten megjelentette néked ó ember, mi legyen jó, és mit kíván tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél és szeresd az irgalmasságot és hogy alázatosan járd a te Istened előtt.“ A gyenge emberi természet az ő Istene, Mestere fölé emelkedik. Meg kell azonban alázkodnia, hogy Krisztussal járhasson!

Erre a megalázkodásra szólít fel bennünket a Jelenések könyvében levő nagy üzenet. Az első angyal azt mondja: „Féljétek az Istent és néki adjatok dicsőséget, mert elérkezett az ő ítéletének ideje.“ Sok nagy mozgalom létrehozásáért embereket dicsérnek a világban. Az Isten gyermekei azonban nem mentetnek meg nagy emberek, vagy ember; bölcseség hatalma által, hanem egyedül Krisztus magasztos ereje által, mely gyenge embereknek adatik, hogy a dicsőség ne embernek, hanem Istennek adassék.

MISSZIÓ ROVAT.

A belföldi misszió céljai.

I. A mai kornak szóló nagy intő és mentő üzenet.

Mi, adventi nép, nem is kereshetjük annak bizonyosságát, hogy Isten feladatokat bízott reánk. Az idők jelei azt mutatják, hogy a vég; nagyon közel vant Isten ígéje pedig vi-

lágosan mondja, hogy Krisztus eljövetele előtt minden népek figyelmessé tétetnek a nagy eseményre. Máté 24, 14. Jel. 14, 6—12; 18, 1—5. Azután az mondatik, hogy Isten népének minden egyes tagja, ugy a prédikátor, mint maga a nép, hirdetői ezen intő és mentő üzenetnek. Ésa. 40, 9—10; 62, 6. 7. 10. 11. Tegyük fel azért a kérdést? Mily feltételek mellett érhetjük el ezt a célt?

1. Hogy magunkat Krisztus eljövetelére előkészítsük; mert csak az figyelmeztethet másokat hatásosan a vég közelségére, aki maga is teljes szívvvel hiszi azt és a Krisztushan való megszentelődésre törekedve készülődik a nagy napra. 2 Péter 3, 11—24. Lukács 1, 16—17. Lelkünk mélyén következetesen merül fel a missziómunka szükségessége, azért segítsünk másoknak is.

2. Az egész népnek teljes odaadása az Urnak való munkában és a belmisszióban. A biblia mindenütt azt a gondolatot fejtegeti, hogy Isten áldásának azért vagyunk részesei, hogy másokra áldás lehessünk. A talentomokról szóló példa (Máté 25, 14—30.) azt mutatja, hogy az Ur mindegyik szolgájának legalább is egy talentomot adott, mellyel neki kereskedni kellett. Nincs tehát senkisék kizárva. Azt tanítják a következő versek is: 1 Kor. 12, 7. és az egész fejezet; 2 Kor. 6, 1. 1 Péter 4, 10—11. Segítsünk mindnyájan, hogy a kegyelmet ne hiába vettük legyen, hogy ugy egymásnak, mint a világnak a reánk bízott isteni ajándékokkal szolgáljunk.

3. Rendszeres munkásság, az isteni adományoknak alapos kihasználása minden gyülekezeti tagnál, sőt a gyermekeknél is. Az erre való bizonyosságot olvassuk: Máté 20, 1—16; 21, 8—16. Lukács 10, 1—2; 19, 37—40. A házigazda munkásokat fogad szőlőjébe reggeltől egész tizenegy óráig. Ugy az első keresztyénkorban, mint a vég idejében sok az Urért való munka; aminek egyesek által való gyakorlása is nagyon üdvös. Isten gyermekeinek öregkorukban is üdének és gyümölcsözőnek kell lenni. Zsolt. 92, 13—16. Jer. 17, 7—8. Hogy az Ur Krisztusának felmagasztalásában és az üdv üzenet hirdetésében az egész népet, gyermekekkel együtt akarja alkalmazni, kitűnik a fentebbi versekből. Azért mindnyájunk imája legyen:

„Küldj munkásokat a te szőlődbe. Egyidejűleg pedig bocsássuk magunkat Urunk rendelkezésére.

II. Az üzenet célja nemcsak intés, de mentés is.

Ez egy oly fontos pont, melyet minden cselekedetünkben figyelniünk kell. Jézus maga adja erre a tanulságot az elveszett bárány példázatában; a jó pásztor keres míg meg nem talál! Krisztus ezen szelleme kell, hogy bennünket uraljon. Az utolsó üzenet világosan mutatja ezt. Jelen. 18, 1—5. Tehát nem csak intés, hanem mentés is az üzenethirdetésnek oka és célja. Hogy pedig az nem hiábavaló, azt mutatja a Jelen. 14, 12. verse. Azért nekünk, mint Krisztus követőinek, szent kötelességünk az elveszetteket keresni és megmenteni, legyenek azok a családban, gyülekezetben, vagy a világban. Ebből következnek aztán:

1. Hozzántartozóinkért (férj, feleség, szülő, gyermek) való munka.

a) Imádság, beszéd és cselekedet által. Máté 10, 32—33; 1 Pét. 3, 1—2.

b) A gyermekiskolában.

c) A nevelkedő ifjúságnak vallásoktatása.

A gyermek Jézus világosan megmutatta szüleinek és nekünk is, hogy a szülők kötelessége az Istenháza nemcsak saját lelkiépülésükre látogatni, de gyermekeinek Isten és ember előtt való gyarapodására is nagy gondot fordítani. Már Izraelnek is lelkére kötötte az Ur: „És az igék, melyeket a mai napon parancsolok néked, legyenek a te szivedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat és szólj ezekről mikor a te házában ülsz, vagy mikor uton jársz és mikor lefekszel és mikor felkelsz“ 5 Mózes 6, 6—7. A belmisszió feladata tehát, hogy az anyák igazi anyákká neveljenek, kiknek kedvük telik az igazságban és abban a tényben, hogy gyermekeik az igazság útján járnak. Legyenek valóban ránk vonatkoztathatók János apostol szavai: „Feletébb örültem, hogy olyanokat találtam gyermekeid között, akik igazságban járnak, aminő parancsolatot vettünk az atyától. Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak. 2 Ján. 4; 3 Ján. 4. Joel is hangoztatja azt az ő második fejezetének 16 ik versében. Azért a belmisszió-

nak leghálásabb feladata a gyermekek és növekedő ifjaknak a szombatiskolában és csoportokban való nevelése.

2. Gyermekeink által való munka,

a) Ifjusági munkálatok a gyülekezetben.

b) Gyermekmissziómunka.

Az a) ponthoz megjegyzendő, amit mindnyájan tudunk, hogy gyermekek által jól betanult ének vagy költemény az ő egyszerűségében sokszor felmelegítette a felnőtt hallgatók szívét. Azért adassék nekik alkalom, hogy az Urat az ő házában dicsérhessék. Ami a gyermekek missziómunkáját illeti, igyekezzünk őket a nagy munkának részeseivé tenni, a nélkül, hogy nagyon sokkal terhelnénk meg őket. Ha néha a gyermekiskolai tanítók a gyermekekkel gyakorlati munkát végeznek, áldást és örömet szereznek azzal.

A következő fejezetben a gyülekezetért, és a gyülekezet által való munkáról szólunk.

J. Wintzer.

„Aki mindig teljes szívből foglalkozik valamivel, az sohasem boldogtalan!“

Dräseke.

Kicsiny missziónáriusok.

„Gyermekek is cselekedhetnek jót.“ Ezt a feliratot választotta magának egy kasseli gyermekiskola. Körülbelül egy évvel ezelőtt szerveztük ujja gyermekiskolánkat. A gyermekek csakhamar élénk örömmel kezdtek a munkába jó Megváltójukért, a „Kisbarát“ című lapnak a városban való terjesztésével.

A reformáció tünnepe nagy eredményt értek el a gyermekek azáltal, hogy az embereknek egy különös, e célra előállított lapot mutattak fel. Ezáltal sok fontos iratot juttattak az emberek kezébe. A múlt évben a gyermekmisszió 400 márkát küldött be pogány misszióra. Ez évben is van reménységünk különös eredményre.

A gyermekek vasárnap d. e. fél 10 órakor gyülekeznek a gyülekezetházban levő osztályhelyiségükbe, ahol minden gyermek 10—20 iratot kap egy erre az alkalomra vett mappába. Ezenkívül minden gyermek egy lapot kap, a következő felirással:

GYERMEKEK IS TEHETNEK JÓT!

Hogy a jót gyakoroljuk, értékes KERESZTYÉN MISSIÓLAPOKAT terjesztünk.

Szerezzenek maguknak és nekünk is örömet irataink megvétele által; segítsenek bennünket a jócselekedet gyakorlásában! Az iratok ára

BEL- ÉS KÜLFÖLDI MISSIÓRA fordítatik.

A kasseli gyermekiskola VEZETŐSÉGE.

Minekután Isten segedelmét imában kéri munkájukra, minden tanító 6—8 gyermekkel külön külön utcába megy. A megnevezett lapot minden ajtónál felmutatják a gyermekek azon kérelemmel, hogy olvassák el. Így aztán mindjárt tudják az emberek, hogy mért jöttek a gyermekek. Sokan nagyon szívesen fogadják őket, sőt becsülik szeretetmunkájukat. Ilyen módon terjesztett nemrégén 30 gyermek 5 osztályba osztva 345 márka árú iratot. 12 és 1 óra között aztán nagy örömmel gyülekeztek össze osztályhelyiségükben, hogy pénzüket és a felmaradott iratokat beszolgáltassák. Örömmel misszióznak az ő jó Megváltójukért tovább. Hány vasárnapi iskola akar velünk dolgozni? Áldja meg az Ur fáradozásukat.

A kasseli vasárnapiiskola tanítója.

A misszió ernyő.

Évekkel ezelőtt történt, hogy zuhogó esőben, de jó ernyő alatt ment egy kereskedő, ki azon ritka emberek közé tartozott, kik igazgyöngyűket Krisztusban keresve meg is lelték azt, a szép Zürich város utcáin. Gyors léptekkel haladva utolért egy munkást, ki vékonyan lévén öltözve, már már bőrig ázott. „Jöjjön ernyőm alá kedves barátom“ hívta meg barátságosan. A következő percben aztán a tökepénzes és a szegény munkás szorosán egymáshoz simulva folytatták útjukat. Ily körülmények között aztán csakhamar felmelegedett a munkás szíve, megeredt az ajaka és elpanaszolta, hogy hogyan vesztette el önhibáján kívül állását s most minden igyekezete dacára sem tud semmiféle állást kapni, aminek következtében nehéz gondokkal küzd.

„De bekopogtál e a helyes ajtón is? kérdezte a tökepénzes. „Igen mindenütt, ahol csak gondoltam, hogy foglalkozást kaphatok. Vagy hogyan gondolja ön azt?“ kérdezi mély sóhaj-tások közt. Én annál gondolom aki azt mondja: „Kiálts hozzám a szükségben és én megsegítelek és te dicsőíts engemet“ felelte erre a kereskedő. Azután rövid szavakkal elmondta még neki, hogy hogyan teheti azt, s a munkás kívánságára közölte vele nevét és lakhelyét és szívélyes kézszerítással elváltak. Egykét nap múlva megjelent az egyszerű ember a kereskedő lakásán ezen szavakkal: „Isten áldja uram! Jó tanácsa segített, ezerszer köszönöm, soha az életben nem fogom elfelejteni!“

Ezt a misszió-ernyőről szóló történetet a kereskedő maga beszélte el egy alkalommal mikor ernyőjét majdnem elvesztette.

Te pedig kedves olvasóm figyelj reá; esernyővel is lehet missziómunkát végezni. Egyáltalában a legjelentéktelenebbnek látszó dologgal is lehet, ha azt a szeretet szolgáltatába állítjuk és mindig készek vagyunk az örömeiket hirdetésére. De önbizakodó vállalásos beszéd, cselekedetekre kész kezek nélkül elzárja azt attól. Ennek ellenében a képmutatás nélkül való barátság, amint az a Titus 4, 5-ben írva van, áthatja, megtermékenyíti a tikkadt földet is.

Figyelj tovább: Egy hatásos utcai prédikációhoz nem szükséges mindig sok beszéd, nagy lárma, hogy az embereket összecsdítsd, megtörténhet az menetközben négy szem közt is. Csupán arra figyelj, hogy alkalmas időben helyes igét szólj! Ezt mindig megtalálni, igaz, részben természetes adomány, de még nagyobb részben kegyelmi ajándék. Ha egy szíven kopogtatni akarsz, úgy először a szívek és vesék vizsgálójánál kopogtass, aki téged tanáccsal lát el, hogy beszédeddel ne árts, hanem használj.

Végül pedig figyelj arra. Ha te magadnak van panaszod, ha nehéz gondok szorongatnak, ha nagy szükségben vagy, ha éppen munkát keresel, ne szaladgálj először minden ajtóra, hanem kopogtass először az igazi helyen, a mennynek kapuján a te Urad Istenednél; megtátod, hogy aki zörget, annak megnyitják.

A hosszú prédikációk egy avatatlan lélek szempontjából itélve.

E sorok írója több mint 30 éve látogatója a H. N. Adventisták gyülekezetét, és kb. 1500 beszédet hallott. Érdekes azonban, hogy talán csak két esztendőnként egyszer sajnálta, hogy a prédikációnak vége volt. Legalább 1300 beszéd túl hosszú volt ahhoz, hogy jó benyomást hagyjon hátra.

Száz közül alig akad egy-egy előadás, mely 40—45 percen túl, valami elvont tárgyat fejtegetve, érdekes és tanulságos lehetne. Ha az átlagos szónok 40—45 percnél többet használ fel, úgy csökkentí az előadás erejét. A prédikátorok többsége ezen állítással bizonyára egyetért. És mégis, ha a gyakorlati élet alapján ítéljük meg őket, úgy azt tapasztaljuk, hogy a többség magát ezen egy százaléknyi, különösen érdekes szónokok közé számítja.

Az egyórás prédikációk 95%-a hatásosabb lenne, hogyha jobban összefoglalva 40—45 percig tartanának. Ezt fokozottabb tanulás és alaposabb előkészítés által — még mielőtt az emelvényre lép — elérheti a szónok. Az a két óra, melyet a prédikátor a 60 perces előadásra szán, nagyobb hatást idézne elő ha negyven perccsé alakulna. A prédikátornak ezen 2 órai megfeszítettebb munkája 400 hallgatónál 5 napi időmegtakarítást jelent.

Számtalan hosszú beszédnek éppen a hiányos előkészítés az okozója. Gyermekek és ifjak a hosszú prédikációk által elmaradnak a gyülekezetből, az öregek pedig kimerülnek.

Egy prédikátor egyszer 1 1/2 órát beszélt a nyugalomról olyannyira, hogy az előadás végeztével az egész gyülekezet érezte a nyugalomnak szükségességét.

Minden gyülekezetnek talán csak 5%-a értékeli a hosszú beszédet. Ez az öt százalék elbeszéli aztán a prédikátornak beszéde feletti örömét, a többi 95% azonban amely kimerült, nem nyilvánítja ki érzelmét. Ezért azt gondolja a prédikátor, hogy az egész gyülekezet épült beszéde által, pedig 20 közül 19-et kimerített az.

Ha a hallgatók már mozgolódnak, jobb az összövegetelt bezárni, sem mint ismétlések és hozzáfűzések által azt elnyújtani, mindig újra idézve a már mondottakat.

Ha összejöveteleink, ugyszinten szombatiskolánik a meghatározott időben megkezdődnének, és pontosan végződnének, az érdeklődés ezáltal állandóan fokozódna.

Van azonban a hosszú összejöveteleknek is idejük. A nagyobb gyülekezetekben azonban, ahol minden szombaton prédikáció van, legyen szabály a rövid beszéd.

Az az érdeklődés és élet, mely a rövid beszédek által a hallgatókat felélénkíti, bizonyára csodálkozással töltene el azokat, kik azt még nem kísérelték meg.

Br. W. B. Holden.

Hogyan mulik el az áldás.

„De“ mondja valaki „Én nékem nem szolgál épülesemre az ige hallgatása.“ Természetes, hogy nem is szolgál, mert te egy embernek ajkaira tekintsz. Ha azonban a mester ajkaira figyelnél, bizonyára úgy találnád, hogy „ajka olyan mint a lilium, mely illatos mirhától csöpög.“ Talán már hallottatok azon hölgynek esetét, ki egy ízben Erskine prédikátort hallotta beszélni. Ő azt hitte, hogy soha életében még nem hallott úgy beszélni, mert ő oly gyönyörűen prédikált Krisztusról, hogy el volt tőle ragadtatva. Igyekezett megtudni, hol fog ő a következő vasárnapon beszélni és hogy Erskinet újra hallhassa, elhagyta megszokott helyét. De a beszéd roppant száraznak tetszett neki, ő legalább is annak találta és elég balga volt a prédikátort szobájában felkeresni és ekképen szólni hozzá: „Kedves uram ma keserűen csalódtam önben. Mult vasárnap, midőn Krisztust magasztalta, hallottam önt, végtelenül boldog voltam és föltettem magamban, hogy önt újra meg fogom hallgatni és most nem nyertem semmit.“ „Nem asszonyom“ felelt a kedves ember, „előző vasárnap Istent jött imádni és Krisztusban kívánt gyönyörködni és így elnyerte az áldást, mely után vágyott; de ma Erskine urat jött hallgatni s miután engem hallott, áldás nélkül maradt.“

Kedves Barátaim, őrizkedjete az imahelyet csak egy ember hallása végett felkeresni! Természetes, hogy embereket kell

hallanatok beszélni, de menjetek azaz a föl-
tevéssel, azt az ajkat figyelni, amely olyan
mint a lilium, amelyről illatos mirha csepeg
és imádkozatok közben: „Uram beszélj Te
hozzám a prédikáció által; szólj Te velem
az ének, az ima és az istentisztelet minden
része által.“ Ha ti így imádkoztok, bizonyo-
sak lehettek afelől, hogy nem fogtok csa-
lódni. — („Megtaláltam, ki a lelkemet sze-
reti“-ből C. H. Spurgeontól, 257. o.)

Szombatiskolánk.

I.

Annak jelentősége.

Ami időnk az Isten távollétének pecsétjét
hordja. Minden, ami isteni, lekicsinyeltetik,
megvettetik vagy gyűlöltetik. Olyan idő ez,
melyben Isten üdvözítő tanait nem szenved-
hetik. Az emberi fülek szivesebben hallgat-
nak kétértelmű dolgokra, a szemek sziveseb-
ben látnak titokzatos lelkijelenségeket vagy
anyagi dolgokat. Szivesen eveznek az emberi
ész könnyű csonakán messze ki a gondolatok
tengerére, hogy ott saját spekulációjuk hullá-
main ringattassák magukat.

A jelen idő szelleme, mely mindinkább
felületesé válik, nem áll meg az általunk
képezett front előtt sem, hanem betolakodik
közénk is. Ellenállásunk szívossága pedig
ami istenismeretüktől függ, melyhez csak
alapos írásismeret vezethet, mely a szombat-
iskolánknak célja is. A szombatiskolai rend-
szer tehát, eltekintve annak édenből való
származásától, egy a jelen időre szóló paran-
csolat, egy az Isten népére nézve vissza-
utasíthatatlan követelése az időnek, és meg-
felel ezen szavaknak: „Alkalmazkodjatok az
időhöz.“

A különböző lelkielméletek mindjobban
és jobban magaslanak ki és közeli elhatáro-
zás elé állítanak bennünket. Akkor azután
az emberiség két hatalmas táborhoz lesz ha-
sonló: Az egyik zászlóján a következő felirat:
„Isten igéje az egyedüli fény és győzelem.“
A másikon pedig: „Emberi bölcsesség iste-
nekké és uralkodókká tesz bennünket!“ Ez az
utolsó tábor pedig óriási többségben lesz az

első felelett. De vajjon nem tanultuk meg a
háboru folyamán, hogy nem mindig mérvadó
a létmennység? Elmult időkben nem győzte
le a görögök egyezer főből álló serege a
perzsák milliós hadát? Minden a küzdők
hangulatától és iskolai képzettségétől függ.

Ami szombatiskolánk népünk minden tag-
jának, úgy ifjunak mint aggnak az utolsó
harcra való kiképzése, mely Krisztus és a
sátán között folyik. Ily hatalmas ütközetre,
melynek előőrsei itt-ott már ma is hevesen
tűznek össze, szükséges, hogy minden lelki
kar jól képzett és ütközetképes legyen.
Semmiképen [sem engedhetjük meg, hogy
gyülekezetünk bármely tagja, hacsak elkerül-
hetetlen ok nem tartja vissza; távol marad-
jon a szombatiskolától. Akiket elmulaszthatat-
lan okok tartanak távol a szombatiskolából
azok rendszeresen olyan tagok, kik csak fájó
szívvel tudnak helyeiktől osztályaiktól távol
maradni, ellenben akik sokszor könnyel-
műségből hiányoznak, minden kicsiny dolog-
gal mentegetik magukat.

Kedves testvérem, te magadat csalog meg
azzal! Te a te Istened rendelése szerint az
adventi nép nevelő csoportjához tartozól, —
a szombatiskolába! Ott lelki izmaidat rend-
szeresen acélozhatod és rövid idő múlva az
abban való résztvevésed nem teher, hanem
kedves szokás lesz (Lukács 4, 16) ami nélkül
nem is érezheted magadat jól. Ott tanuljuk
az Isten igéjének, mint a legrégibb de mégis
a legmodernebb fegyvernek forogását. Ott
tanuljuk fegyverünket legbölcsebben ellen-
ségünk minden képmutató elforgatása és
sötét ravaszága ellen forogtatni. Ott tanul az
Isten népe egyakarattal, előírás szerint s így
fejlődik bátor hadsereggé Józsuaja kezében,
ki bátran bizhatja magát úgy az egyesek,
mint az egész seregére. A szombatiskola tehát
Isten egész népének kiképező helye. A jelent-
kezési felhívást mindenki megkapta, mikor a
kereszttség által a világosság iskolájába be-
iratott. A mennyei felhívásnak eleget nem-
tenni büntetendő cselekmény s az ilyenektől
megvonatik az ígért kitüntetés. Azért fel, a
szombatiskolába!

Hennig Allwin.

ORVOSI MISSZIÓ.

Legyünk mértékletesek!

Az idegeknek mindennemű izgatása elhasználja az életerőt s a szétroncsolt idegek által előidézett türelmetlenség, nyugtalanság és szellemi gyengeség mindennemű lelki fejlődést lehetetlenné tesz. Azért ébredjenek fel azok, akik a mértékletességet ajánlják és hirdetik és óvják az izgató szerek használatától az összes kísértésnek kitett lelkeket! Néha ép oly nehezebb esik az embereknek a tea, vagy feketekávé ivásáról lemondani, mint amily nehezebb esik az iszákosnak az ivással felhagyni. Az izgató, vagy szeszes italokkal élő emberek gyakran elég magas életkort érnek el, de azért példájuk ne legyen ezáltal igazolva előttünk. A pénzt, amit élvezeti cikkeikre fordítottak, nemcsak hogy elpazarolták, hanem maguk és embertársaik kárára használták fel.

Azok, akik szeszes italokhoz folyamodnak, hogy azoktól nyerjenek erőt munkájukhoz, időre eljárásuk, eredményét szétroncsolt idegeiken és önuralmuk teljes elvesztésén fogják tapasztalni. A kimerült idegeknek pihenésre van szüksége. A természetnek időre van szüksége, hogy elveszített erőit újra pótolhassa. Ám ha az idegeket izgató szerek által folytonosan izgatjuk, a tulajdonképeni életerőnk folytonosan csökkenni fog. Egy ideig tán a mesterségesen tulizgatott idegek nagyobbfokú tevékenységet tudnak kifejezni, de mindinkább kimerülnek, hogy normális munkájukat sem képesek végezni s a teljesen kimerült ember, végre egészen kidől.

A szeszes italokkal élő emberek gyakran szenvednek ideggyengeségben és fejfájásban és sok időt veszítenek betegeskedéssel. Bebeszélnek az illetők maguknak, hogy ital nélkül nem tudnak megenni s a legvégzetesebb a dologban, hogy az iszákosság káros következményeit más okoknak tulajdonítják.

Az izgató szerek következtében az egész test szenved. Az idegek elgyengülnek, a máj ellustul és meglassítja tevékenységét, a vér rendetlenül végzi keringését, sőt még a bőr is pettyhűd és sápadt lesz. Az agyra is ki-

mondhatatlanul káros befolyást gyakorol. A következménye nem csupán testi, hanem erkölcsi gyengeségből is áll. Gyakran látunk oly ideges férfiakat és asszonyokat, akik nem rendelkeznek a szükséges belátással, nyugalommal és ítélőképességgel. Ezek elhamarkodottan és türelmetlenül cselekesznek, mindig másokat vádolnak, akiknek hibáit nagyító üvegen szemlélik, míg saját fogyatkozásait és tévedéseiket nem képesek észrevenni.

Midőn a teázó, kávézó, vagy különösen a szeszesitalokat fogyasztó társaságok összegyűlnek s idegeiket mesterségesen jókedvre izgatják, megered nyelvük. Szavaik ilyenkor sem kevesek, sem meggondoltak. Rendesen ilyenkor vetik el a legnagyobb skandalumoknak magvát. A gondtalan fecsegők elfelejtik, hogy tanuk hallgatják őket. Egy láthatatlan hallgató felírja minden szavukat az ég könyveibe.

A jelen nemzedéknek apái bűnei következtében is vezekelni kell már s mégis a jelenkorban bizonyosan még nagyobb mértékben üzik sokan az ősök helytelenségeit s követik bűnös szokásaikat. Az opium, a dohány, a szeszes italok, az izgató szerek megszámlálhatatlan sokasága óriási léptekkel viszik az emberiséget a romlás felé s rabolják meg életeréjétől. Évente sok millió hordó szeszesitalt fogyasztanak el s sok millió aranyat pazarolnak el dohányért. A szenvedélyek rabjai megfosztják gyermekeiket a szükséges eledeltől, ruhától, s a nevelés, meg művelés lehetőségétől akkor, midőn jövedelmüket érzéki vágyaik kielégítésére pazarolják. Amíg ezek a bajok, amíg ez az erkölcsi nyomor meg nem szűnik, a világ nyomoruságos állapotát megváltoztatni lehetetlen.

Midőn az Isten képmására alkotott ember ajkára emeli a részegítő poharat s kiteszi magát annak összes következményeinek, magát az állatnál is jobban lealacsonyítja. Az ész általa megbénul, az értelem eltompul, a legalantasabb szenvedélyek felébresztetnek s a legközönségesebb bűn elkövetése lesz végső eredménye. Hogy is ajánlhatja fel magát teljes szivéből az Urnak az oly ember, aki pálinkával és dohánnyal él. Ez lehetetlenség. S embertársait sem szeretheti úgy, mint önmagát. Állatias vágyának kielégítése veszi

igénybe minden szeretetét; minden igyekezetét. Hogy a szeszes italok s a dohány stb. utáni vágyát kielégíthesse, inkább eladja értelmét és önuralmát. Ajkára emeli azt, ami értelmét eltompítja, agyát elgyengíti, ami önmagának szégyene, családjának átka s másoknak rettenése lesz. Ha az emberek minden tekintetben józanok és mértékletesek lennének, úgy hozzá sem nyulnának az izgató, vagy kábító szerekhez. Az értelem venné át a testük feletti uralmat s az élvhajhászás s a szenvedélyek megfékeztetnének!

Az élvezetvágy által Sátán az egész emberen uralkodik. Ezrek és ezrek, akik még életben lehetnének, rég aláhullottak a sirba, mert erejüket teljesen élvezeti vágyaik és szenvedélyeik kielégítésére pazarolták s így magukat testileg, szellemileg és erkölcsileg teljesen tönkretették. Ma sokkal nagyobb annak a szüksége, mint bármikor, hogy az emberek az isteni kegyelem által megerősített akaraterőt segítségül hívják, hogy általa Sátán kísértéseinek, a legcsekélyebb állatias vágy kielégítésének ellentálljanak. De oh mily kevés önuralommal bír a jelen nemzedék!

Különösen a szülőknek kellene tudatában lenniük annak, hogy mily nagy kötelezettségek hárulnak rájuk gyermekeik nevelésében. Tudnunk kellene, hogy a gyermekek, kiket felnevelünk, vagy Sátán, vagy pedig Isten befolyása és uralma alatt állanak; középút nincsen. A legteljesebb tartózkodásban kell jó példával előljárnunk s példánk által kell gyermekeinket arra nevelnünk, hogy az igazi férfiasság az önuralomban rejlik!

Midőn az Ur Sámsonat kiszemelte, hogy népe megszabadítója legyen anyát már a gyermek születése előtt utasította, hogy a legjózanabb életmódot folytassa. A biblia leírása szerint az Ur angyala megjelent Manoah feleségének s a következő parancsot adá neki: „Őrizkedj, nehogy bort, vagy részegítő italt igyál, avagy hogy tisztátalan eledelket egyél.“ Birák 13, 14.

Az Ur eszközül választotta ki Manoah gyermekét egy nagyon fontos munka elvégzésére, hogy az ehhez szükséges képességei biztossá tartsanak, úgy az anya, valamint a gyermek szokásai és életmódja felett kellőleg őr-

ködni kellett. Ne igyál bort, vagy részegítő italt, s ne egyél tisztátalan eledelt; mindazt, amit neked megparancsoltam, szigorúan megtartsd, mondá az angyal az asszonynak. A gyermek anyja szokásai, és életmódja által vagy jó, vagy rossz hajlammal fog birni. Ha az anya gyermekének javát szíven viseli, úgy mindenben mértékletesnek kell lennie, tudnia kell önmaga felett uralkodni és önmagát megtagadni.

Az ujszövetségi irásokban egy hasonló példáját látjuk a mértékletes életmód fontosságának. Baptista János egy reformátor volt. Népe s általában kortársai érdekében egy nagyon fontos munka végzésére volt kiszemelve. De hogy ezen munka végzésére alkalmas eszköz legyen, születésétől kezdve a legjózanabb élelmódot kellett neki folytatnia. Az irás értelmében Gábriel angyal küldetett a gyermek anyjához a következő utasítással: Bort, vagy részegítő italt, ne igyék s majd telve lesz Isten szent lelkével. Luk. 1, 15.

János elvált barátaitól, megvetette az élet fényűzését, a pusztába vonult s kizárólag növényi eledellel táplálkozott. Egyszerű ruházata is, amely egy teveszőr köntösből és a derekára kötött bőrdövből állott, egy hangos intelem volt tulajdonkép kortársai, de különösen a papi fejedelmek bujasága és pazarlása ellen. Táplálkozása, amely sáskából és erdei mézből állott, szintén gáncsolta az akkori szélében elterjedt inyenckedést és torakosságot.

János munkáját Malakiás próféta előre jelezte: „Imé én elküldöm néktek az Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Urnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjen a földet átokkal.“ Malak. 4, 5, 6. Baptista János Illés próféta erejében és szellemében dolgozott, hogy korán hiát igaz istenismeretre vezesse, hogy a bűnösöket megtérésre intesse. Ő az előképe volt azon hívőknek, akik az utolsó időkben élnek, előképe a jelenkori hívőknek, akikre szintén rábízta az Ur igazságait s akiket hozzá hasonlóan megbizott, hogy Isten országának építői legyenek. Hasonló józan és mértékletes életmódot kell manapság azoknak folytatni, akik Jánoshoz hasonlóan

a jelen korban akarják Isten országának építését elősegíteni s kortársaikat egy igazabb, szebb, magasztosabb és mindenek felett boldogabb élet választására serkenteni.

Isten saját képmására teremtette az embert, azt akarja, hogy azok munkatársai legyenek s ezért elvárja tőlük, hogy óvják és fejleszék azon képességeket, amelyeket oly célból ajándékozott nekik, hogy őt szolgálják s az ő országát építsék. Igyekezzünk tehát életerőnket a legjobb állapotban megtartani, hogy azt a maga teljességében állithassuk az Ur szolgálatába.

Mért látunk manapság oly sok nyomort és szenvedést a világban? Tán azért, mert Isten örül annak, hogy teremtményei szenvednek? Oh nem! Hanem azért, mert az emberek erkölcstelen szokások következtében elgyengülnek és ronggyá zülnek! Mi panaszkodunk a felett, hogy összüleink vétettek s nagyfoku gyengeségnek nyilvánítjuk azon tényt, hogy a kísértésnek nem tudtak ellentállni. Ám ha Ádám bűne lenne az egyedüli a világon, ugy korántsem lenne oly sok szenvedés a földön. A legnagyobb baj az, hogy az emberiség Ádámtól mind a mai napig folytonosan süllyedt.

Egyéb erkölcstelen kicsapongásokon kívül a szeszes italok élvezése igen sok nyomornak az oka. Az iszákosak makacsul megmaradnak a bűnben, jóllehet minduntalan figyelmeztetik őket, hogy életüket rövidítik meg. Miért tapossátok lábbal még továbbra is Istennek törvényeit? Miért nem törekedtek arra, hogy egészségeteket megóvjátok? Mind ezt Isten kívánja tőlünk! Ha az emberek felébredt lelki ismeretük által uralnák állátias vágyaikat és szenvedélyeiket és tiszteletben tartanák azon isteni törvényeket, melyeknek betartása által életüket és egészségüket, testi, lelki képességeiket óvhatják meg és fejleszthetik, ugy testükben, lelkükben, szellemükben és erkölcsükben vennék el eljárásuk áldását s sokkal nagyobb mértékben válhatnának áldására, önmaguknak, családjuknak s az egész emberi társadalomnak.

Bármerre fordulunk, mindenütt láthatjuk körülöttünk a természet ellenes szenvedélyek áldozatait. Vajjon mit akarunk az érdekükben tenni? Vajjon nem akarjuk őket példánk

által az igaz ösvényre, az élet és boldogság útjára vezérelni? Vajjon van-e fogalmunk azon kísértésekről, melyekkel az ifjúságnak lépten-nyomon meg kell az élet útján küzdeni? Akarjuk-e őket inteni és megmenteni? Ki akar az Ur, az igazság, az élet oldalára állani? Ki akar hozzálátni a munkához, hogy az erkölcstelenséget s azt a nyomort megszüntessük, amely az egész világot betölti? Fordítsuk figyelmünket és erőnket az erkölcstelenség, az ostobaság és gonoszság leküzdésére! Csak az mehet be az életre, aki megtartja Isten parancsolatait!

Igaz, hogy nehéz ez a küzdelem, de Istennek, az emberiség megváltásának nevében győzedelmeskedhetünk. Isten természetesen semmit sem tesz, hogy az embert akarata ellenére ragadja ki bűn fertőjéből. Saját erőnket is meg kell feszítenünk, ha győzedelmeskedni akarunk, bármibe kerüljön is a harc! Küzdjünk együtt Istennel! Az iszákosok, vagy egyéb bűnös szenvedélyek rabjai nem mehetnek be Istennek, országába! De aki győz, az elnyeri az élet koronáját!

E. G. Whitené.

KÖNYVÁRUSÍTÁS.

Könyvtárusainkhoz!

„Üdv néktek, akik minden vizekre vettek!” Ésa. 32, 20.

Kedves munkatársaim! A jó Isten e helyütt áldást mond azokra, akik minden vizekre vetnek. Ezen bibliai vers a jelen korban a hármias angyali üzenet által megy teljesezésbe, amely a világ minden részében elveti az igazság magvát. Már több, mint 100 nyelven hirdetjük az evangéliumi üzenetet. A Bizonyosságok könyvének 7. kötete feltárja előttünk, hogy a Jel. 18-ban ábrázolt angyal az irodalom által világítja be a földet. Ez egy magas'os kiváltság. Legyünk hálásak Isten iránt hogy módot ad nekünk arra, hogy Igazsága és irodalmának terjesztése által egy makulátlan erkölcsi tisztaságu népet készíthetünk elő az ő nagy napjára. Nagy

felelősség hárul e tekintetben mindnyájunkra. Ne feledjük, hogy mi Istennek munkatársai vagyunk s hogy e földön nincs magasztosabb munka a lelkek megmentéséért való fáradozásnál. Légy tudatában annak, hogy a megváltás tervét Isten vetette meg. Isten azt akarja, hogy áldozatokat hozzunk országának építésében. Ha mi is az Ur győztes harcosai közé akarunk tartozni, akkor a legerélyesebb elhatározással lépünk be az Ur harcosainak sorába, ott minden viszontagság és akadály ellenére is tartsunk ki mindvégig az Urért való munkában.

Ez év július 25—28-ig Heidelbergben üléseztek a könyvtárosok vezetői. Közöttünk üdvözölhettük Town testvért is, aki az egész világ könyvtárosok szervezetének vezetője. Áldásos tapasztalatait velünk is közölte. Jelenléte nek nagyon örültünk. Tapasztalatai arra indítottak bennünket, hogy ezentul többet igyekezzünk tenni, mint eddig bármikor a lelkek megmentése érdekében. Sok időt fordítottunk prospektusok készítésére. Azok a könyvtárosok, akik ezekkel munkálkodni akarnak, kaphatnak ilyeneket.

Beláttuk annak is szükséges voltát, hogy a könyvtárosok a legszorosabb összeköttetésben legyenek a jövőben egymással. Ezért jelentéseket bocsátunk munkatársaink rendelkezésére. S kérjük őket, hogy nekünk a kifejtett munkáról s tapasztalataikról havonként beszámoljanak.

„Azért szerelmes Atyámfiak, erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Urnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Urban.” 1 Kor. 15, 58.

A munka fontossága.

Eljött az idő, midőn a könyvtárosokra igen nagy feladatok hárulnak. A világ mély álomba merült. Huzzák meg hát, mint őrállók a vészharangot, hogy az alvókat azon veszedelemre figyelmeztessék, melyben forognak. A különböző egyházak nem ismerik fel a megpróbáltatás idejét. Sokszor a legkönnyebben a könyvtárosok fáradozása által ismerhetik meg ezek is az igazságot. Azok, akik az Ur

nevében mennek ezen munka végzésére, oly követek, kik által a bűnben, tévedésben és sötétségben synylódó tömeg az Isten parancsolatai iránti engedelmesség által a Krisztus Jézusban való megváltást megismerheti.

Határozottan meggyőződtem arról, hogy oly helyeken is, ahol prédikátorok működnek, feltétlenül szükség van arra, hogy a lelki munka a könyvtárosi tevékenységével egészítessék ki. Mert ámbár alapos munkát végez a prédikátor, hallgatói előadása alapján még sem tudnak mindent megtartani. Ezért fontosak a nyomtatványok. Ők nemcsak arra valók, hogy a lelkeket a jelenvaló igazságra figyelmessé tegyék, hanem hogy azokat, akik az igazságot már megismerték, abban tovább megtartsák, neveljék s minden káros befolyástól s tévtantól megóvják. A könyvek és folyóiratok Isten oly eszközei, melyeknek célja a jelenkori igazságokat állandóan az emberek szeme előtt tartani. A nyomtatványok sokkal hathatósabban hozzájárulhatnak az emberi lelkeknek az igazságban való megerősítéséhez s megvilágításához, mint a prédikatori tevékenység magában. Azon néma követek, kik a könyvtárosi fáradozása útján jutnak az emberek házába, minden tekintetben hathatósan támogatják az evangélium prédikálását. Isten szentlelke megszentelő befolyást gyakorol olvasás közben a kedélyre, ép úgy, ma mint az ige hirdetése közben a hallgatók szívét befolyásolja. Az igazságot tartalmazó könyveket az angyaloknak ugyanaz a szolgálata ktséri, mint amely a prédikátor szavainak útját egyengeti.

E. G. White.

A könyvtáros.

A könyvtáros nemcsak házaló vagy kereskedőügynök, dacára annak, hogy olyannak lenni sem szégyen. Ő azonban az evangéliumi üzenet piónerja; Krisztus küzdő gyülekezetének uttörője, előőrse. Ahova a prédikátor és a biblia munkás nem mehet, ott ő megjelenik, hogy az ajtót emezeknek megnyissa. Ő megy a városban úgy mint a falvakban, hol minden házat meglátogat. Ahol pedig az igazságot éhező lelket talál, feljegyzi

és haladéktalanul leadja a címet területe előljárójának. Előfordul az is, hogy távol fekvő helyeken összehívja az embereket, kik Krisztust keresik, és bibliaórákat ad, úgy, hogy ha a prédikátor jön, csak a gyülekezet szervezési munkája vár reá. Így dolgozik a könyvtáros a prédikátorral.

A prédikátor azonban viszont a könyvtárossal dolgozik. A múltban sajnos megesett, hogy nagyon jó könyvtárosokat veszítettünk el azért, hogy a prédikátor nem becsülte eléggé munkájukat s őket bátorítás helyett elcsüggesztette, munkájukat világi munkaként kezelvén. A könyvtárust csupán házalónak minősítette, aki erre könyvestáskáját sietve letette.

Pedig éppen a könyvtáros egy nagyon fontos missziómunkás; egy igazi misszionárius. Idejének legnagyobb részében egyedül dolgozik. Tikkasztó hőségben egyedül járja a poros országutakat, hegyekre kapaszkodik fel, onnan aztán újra leszáll, ő igazán viseli a nap fáradalmát, hogy a misszionáriusoknak és prédikátoroknak megkönnyítse az utat.

Becsüljük azért munkájukat, mint hűséges nehéz munkát; ők maguk is hűséges misszionáriusok, kik méltók hivatásukhoz.

Rev. William H. Rainey
Brit és külföldi bibliatársulat.

A könyvtáros kátéja.

H. Holmann, a Nacional Cash Regist Comp.-ból, aki e sorok beszoigáltatója, a következőket mondotta: „A legjobb könyvtáros, akit csak valaha ismertem, a következő kátét — ahogyan ő nevezte — szerkesztette.“

„Vajjon lelket emelő becsületes munkát végzek? — Igen.

Az Ur ebben az időben éppen ezt a munkát kívánja tőlem? — Igen.

Szivesen vittem-e a könyvek ezreit a házakba? — Igen.

Munkámnak következményeképpen segítettem-e az embereknek Krisztus evangéliumát megismerni és azt követni? — Igen.

Ma is azért megyek ki, hogy komolyan gondolkodó emberekhez a könyvekben az üzenetet vigyem? — Igen.

Nincs más, fontosabb munkám, amit végezhetnék? — Nincs.

Az embereknek, kiket ma felkeresek, vajjon szükségük van a könyvekre? — Igen.

Ismerik már a könyveket? — Nem.

Vajjon az-e az odamenetelemnek oka, hogy ők mindezt még nem ismerik? — Igen.

Találtok-e mindig bizonyos mennyiségben megelégedett embereket, kik örömmel vásárolják könyveimet? — Igen.

A világ legjobb tartalmu könyveit adom-e el ma? — Igen.

Jogom van-e az emberek figyelmét ajánlatomra terelni? — Igen, valóban jogom van!

Kísérnek-e engem ma is láthatatlan pártfogók, kik az emberi sziveket megnyitják előttem? — Igen.

Megváltómat igyekezem ma helyes világitásban az emberek elé hozni? — Igen.

Igyekezem-e ma minden egyes léleknek az igazsághoz való ragaszkodását támogatni minden alkalommal? — Igen.

Vajjon minden léleknek eladok-e ma könyveimből? — Segítsen ehhez az Ur.

Ez a könyvtáros az ő kátéját minden reggel mielőtt munkába ment volna, ismételte. A kérdéseket halkán tette fel, de a feleletbe szívének minden komolyságát beleadta.

Azután azt mondta még H. Holmann: „Ily határozott lélek, ha egész napon át megáll, legyőzhetetlenné teszi az embert.“

IFJUSÁGI ROVAT.

Ében-Haézer.

Isten népének állandóan volt feladata. Az Izrael története feletti gondolkodás arra a meggyőződésre juttat bennünket, hogy az a nép soha sem volt feladat nélkül. Főfeladata pedig az Istentől kirendelt ország megszerzése és az ebben a munkában akadékoskodó ellenség elűzése volt. Ebben a munkában pedig Isten kegyelmes vezetése mellett állandóan az ifjak csapata volt elől. Csak akkor mellőzött Isten minden emberi beavatkozást, ha a nép felfuvalkodott állapotban lévén, a kivívott győzelemért Istennek járó dicsőséget

magának tulajdonította volna. Ha pedig a nép ilyen állapotban cselekedett, nem az ellen, de a saját vesztére tette azt. Győzelme csak úgy volt biztos, ha akkor kelt fel, mikor az Ur szolitotta cselekvésre. Mint fent említettem, a nép feladata két főpontból állott:

1. Az Istentől kijelölt országot megszerezni,
2. Az ebben a munkában akadékoskodó ellenséget elűzni.

Mi pedig, lévén lelki nép, különbözünk ugyan izrael népétől, de az Istén által kijelölt országot nekünk kell megszerezni, és az abban akadékoskodó ellenséget nekünk kell elűzni! Ha egyelőre Izrael ifjai fölé nem emelkedhetünk, legalább velük egy szintvonalon akarunk maradni, állandóan elől az ütközetben! Feladatunk nagyobb mint az övék. Mig nekik csak az országot kellett megszerezni, nekünk annak polgárait is gyűjteni kell! . . . Feladatunk tehát; lelki fegyverrel lelki hazát szerezni és egy lelki népet gyűjteni!

Az elmúlt idők tapasztalatai ajkainkra adják e szavakat: „Ében-Haézer, azaz mind-ezideig megsegített az Ur“; Krisztusunk magasztos ígéreteire hallgatva pedig bizakodva mondjuk: Mert az Ur keze nem rövidült meg!“ Hogy az Ur akarja tevékenységünket, mutatja az a lény, hogy alkalmat adott ifjuságunk megszervezésére. Azért tegyük zászlónkra aranybetűkkel e feliratot „Ében-Haézer“, hogy ragyogjon be és gerjessen lánggra minden ifju szívet, aztán emeljük azt magasra, hisz az Ur maga adta kezünkbe!

Lovass E.

A budapesti I. II. és III. ifjusági egyletek ünnepéye.

„Mert örvendünk, ha mi erőtelenek vagyunk.“ 2 Kor. 18, 9.

E szavak hatása alatt állottak sziveink október 2-án. Tudtuk, hogy mi senkik és semmik vagyunk, de azt is tudtuk, hogy van egy jószágos, egy hatalmas mennyei atyánk, ki hatalmas dolgokat cselekszik a gyengék és kicsinyek által. Azért, minekután Isten segedelmét kértük, bátran fogtunk hozzá, hogy mindent elmondjunk a hallgatónak, amit Istenünk nevének dicséretére tanultunk.

Mikor termünk az utolsó állóhelyig megtelt, Isten nevében megkezdtük ünnepélyünket a . . . 9. számú ének és imával. Azután a költemények párbeszédek és elbeszélések változatos sorozata kezdődött. Nem volt hiány karének, duett és zeneszámokban sem, melyek váltakozva élénkítették műsorunkat.)

Azután 9 ikén budán, majd 16 ikán meg Rákospalotán ismételtük meg ünnepélyünket; sziveinket mindannyiszor kimondhatatlan örömmel töltötte el, amelynek következtében meg is fogadtuk, kiki az ő szívében, hogy nem hagyunk fel az Urért való munkával, mert csak az őneki való szolgálat töltheti be az emberi szívet igaz, multhatatlan örömmel!

Az ifjusági celokra befolyt adakozások összege 1372,20 k. Isten áldása kísérje további munkálkodásunkat!

Lovass E.

KÜLÖNFÉLE.

1921. évi konferenciánk Miskolcon.

Az Isten jó. Ezt oly nagyon érezhettük a f. é október 28—30-ig Miskolcon megtartott évi konferenciánkon. Dacára a felmerült közlekedési nehézségeknek, Isten segítségével majdnem valamennyi küldött és konferencia látogató már csütörtökön október 27-én délután megérkezett Miskolcra. Már a Budapest—Miskolci uton sok kedves testvér találkozott össze a vonatban és szívből fakadt örömmel és dicsérő énekek szálltak fel a Seregek Urához. Zsolt. 92, 5. Mindannyian várták, hogy a konferencia napjai különösen áldásosak legyenek és hitükben nem is csalatkoztak.

Bár németországi atyafiaink a határozat következtében nem jelenhettek meg közöttünk, mégis megáldotta az Ur az ő igéjét. A nyilvános előadások alatt a 400 személyt befogadó terem a szorongásig megtelt és a hallgatók nagy figyelemmel kísérték Zeiner atyafi által tartott előadásokat.

A napközben tartott összejöveteleken tartott bibliaórákon és külön tanítások által meg lett mutatva a kedves testvéreknek és barátokknak a műnek fejlődése a népnek misszionáló feladata. Az összes jelenlevők ünnepélyesen megfogadták, hogy buzgóbban mint valaha működnek az Urért. El lett határozva, hogy november hó utolsó hetében az „Utolsó Üzenet“ című folyóiratunknak

külön számát 30,000 példányban kiadjuk, hogy Isten segítségével itt Magyarországon is mint a többi államokban az őszi gyűjtést a misszió részére elvégezzük.

Minden munkás és könyvtáros a testvérekkel együtt egy hétig kolportál, hogy ezen folyóirat által is elősegítessék az utolsó üzenet terjesztése.

Különösen áldásos volt a szombat. A szombatiskolában 241 tag és 30 látogató vett részt, akiktől 3451·80 K adakozás és néhány ékszeriárgy tolyi be. Előljárónk Minck atyafi tartotta ezután a predikációt Józsué 3, 7—17. versek alapján. Bibliái példák által megmagyarázta, hogy mennyire fontos, hogy a „Mát“ megismerjük és kinasználjuk, hogy életünknek minden perce fölséges kegyelmi-idő, melyet fel kell nasználnunk arra, hogy az Urhoz közeiebb jöjjünk. Egy néhány lélek, ki az Urnak szentelte magát, a délutáni áldásos tapasztalati óra után meg lett vizsgálva és Zeiner atyafi által vasárnap reggel megkeresztelve.

Az Isten jó. Valóban az együttlét e napjában kérésünkön és értelmünkön felül megáldott bennünket. De éppen ezért még hűs-

gesebben és nagyobb odaadással kívánunk néki szolgálni és minden eszközzel arra törekedni, hogy az Ő műve haladjon.

Sohlmann K.

Halálozás. Ez év aug. 17-én hajnalban 2 óraker, hosszantartó, türelemmel viselt nehéz betegség után, békében elhunyt a mi kedves testvérnőnk az Urban, Bruckner Mária, ki keresztkedése óta (1919) hűséges tagja volt a rödőnyi gyülekezetnek. Reménysége és vigasza az Ur Jezus volt mindvégig. Most pihen a feltámadás hajnaláig, mikor is reménységünk van a viszontlátásra. *Minck A.*

Ez év szeptember 28-án hunyt el az Urban 20 éves korában, testvérnőnk Buzik Margit, ki két évig volt budapesti gyülekezetünk tagja. Körünkből Istenével megbékélve távozott. Szívünkben él a viszontlátás boldog reménysége. Elhunyt testvérnőnk koporsójánál alulírott intézett vigasztaló szavakat a szülők, rokonok és a szépszámu hallgató-sághoz.

Debreczeni Sándor.

A budapesti I. Ifjusági-kör 500 K-t adományozott missziócélokra.

A Magyar-Misszióterület negyedévi je entése 1921 július 1-től szeptember 30-ig.

Helységek	Tagok sz.	Felv.		Tized		Szombatiskola				13. Szomb.		Hétközn.		Imanapi		M. missz.	
		ker.	szav.	K	f	tagok száma	átlag. szám	K	f	Isk. ad.		adakozás		adakozás		adakozás	
										K	f	K	f	K	f	K	f
Alberti-Irsa	6	—	—	1000	—	6	6	50	—	100	—	50	—	—	—	—	—
Battonya	10	1	—	65	—	13	13	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Békés	24	—	—	4967	50	24	18	476	80	63	20	88	—	—	—	—	—
Békéscsaba	51	—	—	2071	—	51	50	1041	80	155	—	33	20	13	—	71	50
Békésgyula	80	—	—	34018	80	103	80	1941	62	222	40	228	—	—	—	—	—
Bonyhád	7	—	—	789	50	6	6	91	50	120	—	50	—	—	—	—	—
Budapest I.	12	2	1	19121	50	120	70	2355	82	691	40	323	90	292	—	423	—
Budapest II.	69	—	—	24621	27	58	49	925	30	313	50	564	20	109	—	—	—
Budapest III.	24	—	—	2780	—	22	14	330	41	261	—	148	—	—	—	—	—
Csorvás	8	—	—	3611	—	11	11	264	60	98	90	159	—	—	—	—	—
Dunakisvarsány	4	—	—	220	—	4	4	42	—	—	—	—	—	—	—	13	—
Eger	16	3	—	3939	—	21	17	415	20	100	—	60	—	—	—	—	—
Gyulavári	13	—	—	4072	—	13	14	240	40	94	—	15	—	5	—	5	—
Ják	3	—	—	298	—	3	3	21	—	13	—	—	—	—	—	—	—
Kaposvár	14	3	—	2573	50	10	10	209	20	50	—	5	—	—	—	—	—
Kapoly	8	2	—	1345	—	8	8	157	—	19	—	9	—	—	—	—	—
Kecskemét	20	5	—	1898	90	20	15	222	52	91	50	32	60	32	70	132	40
Kétegyháza	11	—	—	1790	90	11	11	189	—	—	—	37	—	—	—	—	—
Kiskunfélegyháza	6	—	—	860	20	6	6	158	10	14	—	—	—	—	—	—	—
Komárom	3	—	—	358	—	3	3	80	—	40	—	25	—	—	—	64	—
Lovasberény	7	—	—	433	—	7	7	49	—	120	—	18	—	21	—	21	—
Miskolc	47	—	—	12887	45	45	27	1191	50	400	—	271	55	5	—	—	—
Nagykanizsa	10	—	1	4879	10	9	9	161	50	110	—	48	20	42	80	—	—
Nagyveleg	16	—	—	1164	02	16	16	134	76	106	70	15	—	15	—	13	—
Nyíregyháza	7	1	—	2130	—	7	6	561	—	197	—	80	—	—	—	—	—
Pákozd	3	—	—	418	—	3	3	55	—	40	—	14	—	10	—	—	—
Rödőny	8	—	—	1171	—	5	5	157	—	80	—	68	—	116	—	55	—
Sarkad	39	1	—	4037	50	37	32	610	94	44	50	15	—	—	—	380	—
Sopron	7	—	—	3981	75	9	8	448	30	152	10	95	—	90	—	156	70
Vál	9	—	—	797	32	9	9	110	04	163	—	21	60	21	70	12	20
Különállók	37	1	2	4715	80	37	37	428	20	20	—	123	—	—	—	—	—
Adakozások	—	—	—	75	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Összesen :	694	19	4	165737	01	697	567	13119	50	3980	20	2602	25	773	20	1346	80

A Magyar-Missióterület missió- és traktátategyesületeinek negyedévi kimutatása
1921 július 1-től szeptember 30-ig.

Helységek	Jelentések	Missió- látogat.	Bibliára	Elküldött levelek	Beérk. levelek	Folyóirat csoport.	Új elő- fizetők	Nyomtatvány old. szám		Folyóiratok		Bevétel	
								elaj.	elárus.	el- ajánd.	el- árusit.	K	f
Alberti-Irsa	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Battonya	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Békés	24	33	10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Békéscsaba	10	83	42	—	—	—	—	—	—	—	—	367	—
Békésgyula	10	44	45	—	—	—	—	—	—	—	—	250	—
Bonyhád	5	20	24	—	—	—	—	—	56	—	—	22	20
Budapest I.	70	350	334	73	—	—	—	13551	—	—	—	2845	—
Budapest II.	39	101	150	42	14	—	—	4568	—	—	—	1714	—
Budapest III.	13	46	66	16	2	—	—	2600	—	—	—	—	—
Csorvás	6	95	45	2	—	—	—	—	430	1000	—	230	—
Dunakisvársány	2	—	—	2	2	—	—	—	—	—	—	—	—
Eger	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Gyulavári	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Ják	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kaposvár	13	60	65	—	—	—	—	112	—	—	—	—	—
Kapoly	8	32	90	25	95	—	—	100	1124	150	450	400	—
Kecskemét	11	69	62	44	13	—	—	—	—	—	—	426	—
Kétegyháza	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kiskunfélegyháza	2	—	7	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Komárom	3	5	30	3	1	—	—	—	—	—	—	—	—
Lovasberény	7	19	25	10	5	—	—	—	—	—	—	—	—
Miskolc	14	49	256	23	3	—	—	—	—	—	—	1314	—
Nagykanizsa	7	43	85	35	24	—	—	—	—	—	—	172	90
Nagyveleg	10	48	32	3	4	—	—	63	891	—	—	200	—
Nyíregyháza	3	—	20	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Pákozd	3	9	6	3	2	—	—	—	—	110	—	—	—
Rödöny	5	—	—	12	19	—	—	—	—	—	—	—	—
Sarkad	1	37	5	—	—	—	—	—	—	—	—	300	—
Sopron	8	16	133	6	22	—	—	206	—	—	—	—	—
Vál	9	262	134	14	10	—	—	—	433	—	—	798	98
	283	1421	1866	314	216	—	—	3081	21053	260	1450	9040	08
Itjusági Egyesület.													
Budapest I	32	186	96	64	21	—	—	—	6156	—	—	3009	10
Budapest II	23	107	304	31	24	—	—	270	898	—	—	464	—
Békéscsaba	8	84	54	4	—	—	—	—	—	—	—	70	—
Békésgyula	10	48	37	14	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Nagykanizsa	6	7	36	14	4	—	—	—	179	—	—	133	50
Összesen:	362	1853	2393	441	265	—	—	3351	28286	260	1450	12716	68

„EVANGÉLIUMI MUNKÁS”

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala Budapesten.

Szerkesztőségi bizottság:

MINCK A., LOVASS E., KOCH V.

Felelős szerkesztő: LOVASS E.

Advent-nyomda Ujpest, Árpád-ut 21.